

Abikoeso legde de opgestelde lijst aan kolonel Nakajama voor, 'namens Soekarno', zei hij. Nakajama nam de lijst zwijgend in ontvangst. De er op voorkomende namen raakten spoedig in wijdere kring bekend en wekten in een deel van de inheemse pers verbazing, ja verontwaardiging. In de bladen was de weergave van de functies der candidaat-ministers niet steeds correct — bovendien werden niet allen genoemd en in het eerste dagblad dat een lijst publiceerde, de *Tjaja Timoer*, stond dat Abikoeso minister-president zou worden en Soekarno vice-minister-president. Dat deed een van de andere bladen schrijven dat de lezers van *Tjaja Timoer* (dit blad had opgemerkt dat er maar één was die minister-president moest worden: Soekarno) 'gehuild hadden van het lachen', toen zij lazen dat Soekarno onder Abikoeso werkzaam zou zijn.¹ Daarbij was van belang dat Abikoeso scherp bekritiseerd was toen hij in december '41 zijn *PSII* had teruggetrokken uit het politiek samenwerkingsverband der Indonesische nationalistten, de *Gapi*, omdat mede namens de *Gapi* een manifest was uitgegeven in welks inhoud hij niet was gekend. Het was al met al een nogal onverkwikkelijk krakeel dat ontstond, en niet alleen onverkwikkelijk ('ieder wil graag voor zich de hoogste betrekking hebben', schreef de voorzitter van de *Parindra*, Raden Soekardjo Wirjopranoto, enkele dagen later in de *Tjaja Timoer*²) maar ook gebaseerd op een fundamenteel misverstand ten aanzien van de beleidslijn die de Japanners wilden volgen.

Die beleidslijn werd spoedig duidelijk aangegeven: op 14 maart maakte de propaganda-afdeling van Imamoera's hoofdkwartier bekend dat er geen sprake van was dat Indonesiërs op hoge posten bij het bestuur zouden worden benoemd, en op 20 maart verscheen een verordening van Imamoera die uit slechts één artikel bestond: 'Voorlopig zijn alle activiteiten, besprekingen, petitionnementen en bekendmakingen van zaken die betrekking hebben op de wetgeving en op de opbouw van de staat, niet toegestaan.' De verordening kwam er op neer dat alle politieke werkzaamheid voorlopig verboden was. Helemaal duidelijk stond dat er niet in. Hier zou uit voortvloeien dat enkele van de genoemde organisaties hun werk voortzetten (hetgeen in mei tot hun uitdrukkelijk verbod zou leiden) en dat in juli een nieuwe Japanse verordening zou verschijnen welke aangaf welke verenigingen in beginsel wél geoorloofd waren: gezelligheidsverenigingen, gymnastiekverenigingen, liefdadigheidsverenigingen, verenigingen ter beoefening van kunsten of wetenschappen

¹ *Berita Oemoem*, 14 maart 1942, aangehaald in Kanabele, p. 261. ² *Tjaja Timoer*, 18 maart 1942, aangehaald in C. D. Ricardo: Aantekeningen 1942, p. 2 (IC, 29 422).